

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 15, dd. 19 januari 1984
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/224438.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun).
Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d,
Leuven, met vermelding van 'VETO-
abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag
om 17 uur (open voor ieder) op 't Stuc,
E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping.
Artikels binnen op donderdag voor ver-
schijning, advertenties op vrijdag voor
verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

EN VERDER...

Redactioneel	2
Onze wedstrijd	2
Wonen in Leuven	3
Verdachte petities	5
1984 (onze reeks)	4
Persecution E & W	4
Epigontenteater	6
Wim Mertens	7
Stripbespreking	7
LEZERS	2
BERICHTJES	8
COLUMN	8
Janssens	8

Erkenning vrije verenigingen

Van alle vergaderingen van de FKK verloopt de erkenningsvergadering traditioneel zeker het woeligst. Daar wordt immers in één klap beslist over het al of niet subsidiëren van een vereniging gedurende een heel jaar. Het moet gezegd dat de eerste zitting van de editie 1984 er alvast heel wat kalmer uitzag dan zijn voorgangers. De stilte voor de storm? Niettemin kon men er getuige zijn van harde discussie en kortade beslissingen.

De Financiële Controle Commissie (FKK) regelt de subsidiering van de zogenaamde 'vrije verenigingen'; onafhankelijke studentenorganisaties die zich bezig houden met het (uiteenlopende) gedachtengoed van de studentenbeweging. Een organisatie die van die subsidies wil genieten, moet wel iedert door de FKK erkend worden; niet iedereen kan zomaar beweren een 'vrije vereniging' te zijn. Zo'n erken-

ningsprocedure loopt maar één keer per jaar (in januari), en elke organisatie die het komende jaar geld wil zien, moet die procedure doorlopen. De FKK gaat immers van de nogal realistische vaststelling uit, dat in een studentenorganisatie veel kan veranderen op een jaar tijd. Daarom moeten ook de reeds vroeger erkende verenigingen zich elk jaar opnieuw laten erkennen. En daarbij gelden dezelfde regels als voor de nieuwe kandidaten.

De FKK ressorteert onder de verantwoordelijkheid van de ASR, maar valt helemaal buiten de ASR-werking. De FKK-vergadering bestaat uit één stemgerechtigd lid per erkende vrije vereniging, en de ASR (stuurgroep) laat in de praktijk de beslissingen over aan de vrije verenigingen zelf. Ze houdt alleen discreet een oogje in het zeil.

Op donderdag 12 januari jl. kon de FKK-vergadering (de erkende verenigingen van 1983) zich buigen over de erkenningsdossiers voor 1984. Niet minder dan 28 lagen er op tafel. Die werden niet allemaal afgewerkt; de vergadering wordt daarom voortgezet

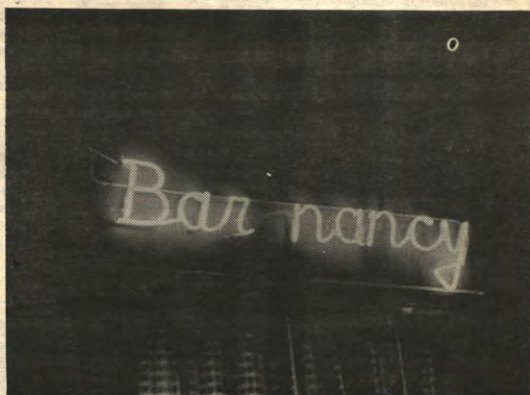
op 19 januari. Toch kon men reeds voor vijftien verenigingen een advies naar de ASR-stuurgroep toe formuleren. Sommige verenigingen hebben zich een stevige reputatie opgebouwd en konden zonder discussie unaniem goedgekeurd worden. Dat was o.a. het geval voor de Christen-Demokratische Studenten, voor de Agalev-studenten, voor de Europakring, de Interfakultaire Kring en de Kring voor Internationale Betrekkingen.

Ook enkele nieuwkomers kwamen er zonder noemenswaardige moeilijkheden door. De International Law Students' Association, de Leuvense Fiskale Kring en het Nicaragua-komitee moesten wel aantonen dat hun werking die van fakulteitskringen overstijgt, resp. onafhankelijk is van andere komitees. Uit de samenstelling van ILSA en LFK bleek echter dat zij gezinsins in een bepaalde fakulteit gestopt kunnen worden. Het Nicaragua-komitee legde een reeks activiteiten voor waaruit duidelijk een andere werking naar voren kwam dan die van het El Salvador Komitee. LFK en Nicaragua-komitee werden unaniem goedgekeurd. Bij ILSA stemde niemand tegen maar noteerde men wel veel onthoudingen.

Inhoud?

Energio had het lastiger, omdat verschillende verenigingen Energio beschouwden als een werkgroep van de Nationalistische Studenten Vereniging. De belangrijkste activiteit van Energio was inderdaad een debat i.s.m. de NSV. Axel Vandeputte verdedigde zijn Energio-dossier echter met overtuiging. Zo bleek dat Energio toch al wat meer op zijn actief had dan de avond met NSV over kernenergie en dat ook effectief (dus niet alleen in de doelstellingen) andere energievormen onder de aandacht worden gebracht. Luk Vanheerentals (Radikale Kriminologen) vond dat de eenzijdige benadering van kernenergie (alleen prof. De Meester) in strijd was met Energio's officieel doel verschillende alternatieven voor energie in het licht te brengen. Maar anderen replekeerden prompt dat Energio zelf moet weten waar zij aksenten willen leggen en dat Vanheerentals ook generaal Close niet uitnodigt als hij iets over de NATO organiseert. Jean de Béthune (CDS) bleef verveeld met de samenwerking van Energio met het vorig jaar uitdrukkelijk geweigerde NSV. Axel Vandeputte antwoordde daarop verontschuldigend met de bedenking dat hij als 'schacht' in Leuven nog niet zoveel zicht had gehad op de politieke situatie hier. Uiteindelijk onthield de helft van de vergadering zich bij de stemming, maar van de anderen stemde er maar één tegen.

Het zwaartepunt van de discussie donderdag lag zeker bij de Nationalistische Studenten Vereniging — de enige vereniging waarvan ASR zelf vorig jaar ook het dossier bekeek. De ASR volgde toen het negatief advies van de FKK, na een grondige discussie in de raden en de fakulteitskringen. Het uitgesproken racistische karakter van deze organisatie wordt zelfs door de meeste voorstanders van hun erkenning (zoals bvb. Charel Rens van het Universitaire Gele Kruis) volmondig toegegeven. De discussie spitste zich dan ook eerder toe op de erkenningscriteria en de manier waar-

Prostitutie in Leuven: "Mogen bordeel houden in de Ravenstrate..." (foto DdC)

Prostitutie in Leuven

Wie de middeleeuwen ziet als een tijd vol met religieuze extase, met religieuze braaf biddend in hun cel, boeren hard werkend en God vrezend, heeft het mis. Alleszins in Leuven toch. Leuven was in de 14^e eeuw bekend om zijn lakenhal, zijn prestigieuze universiteit, maar ook om zijn bordelen. Alleen de unief heeft de geschiedenis overleefd. Reden voor ons om ook eens te kijken naar het andere stukje Leuven van vroeger: de bordelen.

Sedert de tweede helft van de 13^e eeuw groeide Leuven uit tot een belangrijke handelsplaats waar heel wat kooplieden vertoefden. In zulk een mensenglomerat bleefde de prostitutie.

Het eerste bekende arrest in Leuven i.v.m. prostitutie dateert van 1395. Deze reglementering beoogde de lokalisatie van het verschijnsel: "...mogen bordeel houden in de Ravenstrate oft de Vleemynckstrate en inden Bornebeek". In 1457 voegde men hier aan toe: "ende nergens bij kloostere oft andere eerbaer gebeuren".

Onder het ancien régime werd prostitutie als een bestaand kwaad geduld. Onder het Frans regime ont-popte het zich tot een scherp sociaal probleem.

Na de val van Robespierre volgde een periode van zedenverwildering. Ter-

wil men er in Parijs over klaagde dat de vrouwen op de Champs-Elisées wandelden gekleed "de gazes transparentes et de même sans vêtement aucun", noteerde een Leuvense kronijkschrijver "de ontsichtende naaktheden van de vrouw personen van allen slag en condities zijn voor alle eerbaere menschen onverdraaglijk geworden".

Het aantal echtbreuken, onwettige kinderen en vondelingen was uitzonderlijk hoog. Zelfs oudere vrouwen verlieten het echtelijk dak om met hun minnaar samen te wonen. De sociale economische toestand van Leuven en zijn bewoners was beklagenswaard. Jongelieden werden opgeroepen voor de dienstplicht, vaklieden werden door de Franse overheerser meegevoerd. Men kan zich gemakkelijk indenken wat er met vrouw en kinderen gebeurde: honger, bedelarij en prostitutie.

De oorlogsvorminden die in het Pauluskollege waren gelegerd speelden een belangrijke rol in deze bandeloosheid. Deze vorminden hadden heel Europa afgereisd en beschouwden Leuven als een soort bezette stad. Ze maakten zich schuldig aan diefstal, afpersing... De lichtekooien met wie ze samenleefden, verkochten de voorwerpen die ze op hun rooftochten hadden meegenomen op de markt.

Pelckmans, een vroege voorloper van L. de Lentdecker, vermeld anderszits dat de invaleden hun eten verkopen "voor bier en brandewijn te

(vervolg op p. 7)

Charles Rens (Universitaire Gele Kruis) in het ziekenhuis: de grote afwezige.

Erkende vrije verenigingen 1983 en kandidaten voor 1984

In 1983 waren voor de FKK de volgende verenigingen erkend (een * duidt de verenigingen aan die ook voor 1984 een nieuw erkenningsdossier indienden):

Agalev-studenten*, Christen-Demokratische Studenten (CDS)*, Ichtus*, Katoliek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV)*, Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB)*, Leuvense El Salvador Komitee (LESK)*, Liberaal Vlaamse Studenten Vereniging, Marxistisch-Leninistische Beweging (MLB)*, Palestijnakomitee, Protea-studentenvereniging*, Radikale Kriminologen*, Roze Drempeel, Universitaire Gele Kruis (UGK)*, University Action*, Vereniging voor de Verenigde Naties (VVN)*, Wetswinkel*, Anti-Imperialistische Bond(AIB)*, Europakring*, Interfakultaire Kring (IFK)*, Socialistische Jonge Werch (SJW)*, Volksunie-Jongeren-KUL (VUJO-KUL)*, Werkgroep Derde Wereld (WDW)*.

Nieuwe erkenningsdossiers lagen voor van: Anti-Abortus-komitee (AAK), Energio-studentenwerkgroep* energie, International Law students' Association (ILSA), Leuvense Fiskale Kring (LFK), Nicaragua-komitee, Nationalistische Studenten Vereniging (NSV), Taal Aktie Komitee-KUL (TAK-KUL), Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS), Wereldwinkel.

(vervolg op p. 3)

REDAKTIONEEL

Op zaterdag 14 en zondag 15 januari ging de Kultuurraad-stuurgroep door. Een open vergadering, waar de Stuc-werking onder de loupe genomen wordt. De aanwezigen evalueren niet alleen, maar plannen in de eerste plaats. Planning, niet als concreet gegeven, maar onder de vorm van globale beleidsopties. Anders gezegd: hoe, voor de student, een culturele sektor uitbouwen aan deze universiteit?

Op de Kultuurraad-stuurgroep van drie jaar geleden werden *teater-dans-video* als de drie peilers van de werking geponeerd. De ideale uitbouw zou op de onderverdeling *tonen* (programmatie) — *leren* (werk-groepen) — *maken* (productie) gebaseerd worden. Jaarlijks worden deze doelstellingen geherformuleerd.

Dit jaar twee verassingen. Alhoewel. Eerstens de evolutie in de theaterwerking. 't Stuc gaat méér eigen producties maken. Een bevestiging van de trilogie *tonen - leren - maken*. In het beste geval betekent dit een verdere diepgang voor artiest, kunst én publiek.

Tweedens, een teleurstelling. Voor de eerste keer in zijn geschiedenis moet 't Stuc zijn eigen beperktheden toegeven, zich terugtrekken. Het viel reeds langer in de lijn van

de verwachtingen: de peiler video blijkt niet haalbaar. Niet zozeer omdat dit medium nog jong en ten lande onbekend is, wel omdat er niet genoeg personeel, infrastructuur en financiën waren om deze recente kunstuiting op een zinnige manier tot een volwaardig werkingsonderdeel uit te bouwen. Een bittere pil, waarvan de smaak hoogstens schijnbaar wordt verzacht door de uitbouw van dat analoge medium, via de te verwachten oprichting van een filmhuis in samenwerking met De Andere Film en Filmm.

Ook de verhoopte dansproductie is niet voor morgen. Er ontbreekt een *artist in residence*, die tot het waarmaken van een professionele danswerking in staat moet zijn, naar analogie met Paul Peyskens in de theaterwerking. En wat meer is: de middelen ontbreken om die *artist* te begeleiden.

De gehele videowerking en de dansproductie zijn in wezen geneuvelden van het jaren aanslepende Leitmotiv van 't Stuc. Hoe kan een culturele sektor uitgebouwd worden zonder zekerheid op personeel, infrastructuur en financiën? De sociale sector, momenteel de grootste financier, stagneert. De Stad Leuven heeft al te

weinig interesse voor een meer diepgaande cultuurwerking. Het Ministerie voor Cultuur is vooral nog niet geneigd dien-aangaande positieve initiatieven te nemen. De K.U. Leuven ondersteunt slechts met mate. En last but not least staat 't Stuc, samen met de hele alternatieve cultuur in België, sinds de afbouw van de BTK-projecten aan de rand... van wat?

Een discussie over inhoudelijke beleidslijnen met dergelijke kontekst in het achterhoofd is alles behalve zinloos. Maar de would-be werkelijkheid van de ideale planning en de realiteit van de financiële problemen staan soms in schril contrast, de stuurgroepdiscussie krijgt, weeral, een wrange bijmaak.

Daarboven: een tweede Leitmotiv. Reeds jaren eksisteren individuen die de grondbeginselen van 't Stuc in vraag willen stellen. An sich een positief fenomeen, ware het niet dat één en ander, als een stuurgroep met platitudes overspoeld wordt, een meer diepgaande discussie in de weg staat. Een limiet wordt overschreden op het moment dat sommigen niet meer zien dat het enige wat 't Stuc de student kan bieden *kwaliteit* is, géén kwantiteit of diversiteit. De enige mogelijk-

heid kwaliteit en diepgang te bereiken is immers specialisatie, wat, binnen een Studenten Centrum, lijnrecht staat tegenover populisme. Alle beschikbare middelen dienen ter beschikking te staan van culturele terreinen waar de geïnteresseerde student iets aan heeft. In 't Stuc wordt dit jaar niet gebatikt, en ook niet gepotentiebakt. Dat zou een aanfluiting zijn van het Leuvense publiek, een grove onderschatting van zijn mogelijkheden.

Wil Kultuurraad/'t Stuc een brede discussie over zijn werking voeren, zou het de politieke moed moeten opbrengen om op voorhand, eksplicit, komaf te maken met klein ideologisch terrorisme dat diepgaande reflectie over een werking in de weg staat.

Maar een dergelijke act ten voordele van een te point konsultatie van het publiek zou voor velen waarschijnlijk niet *democratisch* heten. O tempora o mores. Of hoe een kunstmatig gesuperponeerde formalistische *open-voor-ieder*-democratie het aansnijden van de echte problemen op het achterplan kan schuiven.

De Kultuurraad-Stuurgroep is dringend aan een herformulering toe.

De redaktie

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen geseveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2 D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbanen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redaktie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

De personeelskwestie van Kultuurraad

M.b.t. de kwestie van het half-tiempo personeelslid voor de kringwerking in Kultuurraad zou ik graag op het volgende willen wijzen. De beslissing die door de AV van Kultuurraad eind vorig academiejaar getroffen werd, om niet langer iemand vrij te stellen binnen het personeel voor de begeleiding van de AV en de coördinatie van de kringwerking, is niet zomaar in het luchtedige genomen. Integendeel, zij steunde op vier jaar ervaring terzake. Reeds vanaf het derde werkingsjaar van 't Stuc was I personeelslid half-tiempo vrijgesteld voor die functie. Later is dit opgevoerd tot twee half-times plus een zaaltechnieker. De balans van vier jaar pogingen om meer te doen dan een begeleiding op beheersmatig vlak, was uiteindelijk negatief. Wie er de verslagen van 4 jaar Kultuurraad AV op naleest, zal merken hoezeer de discussie terzake zichzelf herhaalde en steeds verviel in dezelfde algemeenheden: 'coördinatie, stimuleren van de werking in de kringen' enz...

De AV is in die jaren nooit in staat geweest om haar doelstellingen betreffende een gecoördineerd cultuurbeleid in de kringen enigszins concreet te formuleren. Alle initiatieven die in die vier jaar terzake werden genomen, moeten uiteindelijk negatief geëvalueerd worden. Ofwel hadden ze uiteindelijk niets met de kringen en vaak zelfs niets met de cultuurafgevaardigden te maken, ofwel liepen ze stuk op het gebrek aan financiële draagkracht en de te grote onderlinge verschillen tussen de kringen. Een voorbeeld. Er werden in die vier jaar herhaaldelijk gezamenlijke projecten opgezet door de AV-leden (zoenaemde centrale projecten). Uiteindelijk kwam de verantwoordelijkheid voor de uitwerking altijd terecht op de rug van de vrijgestelden en een paar vrijwilligers die vaak niks met de

kringen te maken hadden. Er werden cursussen ingelegd voor de kringen, waar meestal zelfs geen mensen naar toe kwamen. Wat voor zin heeft het dan zo'n cursussen te organiseren? Een poging om tussen de kringkafés een soort van circuit voor café-chantants op te zetten, stootte op een totaal gebrek aan interesse bij de kringen en moest dus afgevoerd worden. Zo kan ik nog wel even verder gaan. Na vier jaar dit circus te hebben meegemaakt, had ik er dan ook genoeg van. Eind vorig academiejaar, toen bleek dat er binnen de centrale werking niet voldoende personeel was, heb ik dan ook voorgesteld om de functie van vrijgestelde voor kringwerking gewoon af te schaffen. Op bepaalde momenten moet je prioriteiten leggen en een werking die na vier jaar zichzelf niet bewezen heeft, kan nooit prioritair zijn. Uiteindelijk heeft de toenmalige AV hiermee ingestemd op voorwaarde dat I personeelslid zich nog 1/4 time zou bezig houden met praktisch werk voor de AV (verslagen, financiële commissie) en dat de drie beleidsverantwoordelijken om beurt naar de AV zouden komen. Dit laatste punt is heel belangrijk. Het is de enige mogelijkheid voor de AV om voeling

te houden met het beleid van 't Stuc. Door het aanstellen van I vrijgestelde die zich als enige met de AV bezig houdt, was dit laatste vooral het laatste jaar een probleem geworden. Kortom, als sociale raad en kringraad nu van hun neus zitten te maken, weten ze gewoon niet waarover ze praten.

Ik zeg niet dat er binnen Kultuurraad/'t Stuc geen problemen zijn. Die zijn er wel degelijk. Alleen zien de mensen van kringraad en sociale raad die niet. Wat nog maar eens bewijst, dat zij niet de mensen zijn, die het beleid van 't Stuc moeten evalueren. Er is met name het probleem van de controle op en de evaluatie van het personeel. Maar het verleden heeft uitgezonden dat een vrijgestelde die de AV begeleidt hiervoor geen oplossing is.

Goede De Keersmaeker - oud-afgevaardigde voor Politika in Kultuurraad - oud-vrijgestelde voor Kultuurwerking in de kringen. P.S. Zo iemand het lef heeft Marcel Mees te ontslagen, ga ik actie voeren!

HTP

Het ik-tijdperk in de kunst: een reactie op het meest relevante teatergebeuren van 1983.

Het Stuc programmeert deze maand

drie extra voorstellingen van Scènes/Sprookjes door HTP. Een niet onverwachte, maar wel onterechte en zelfs gevaarlijke beslissing.

Een vorige produktie van HTP, Torquato Tasso, legde reeds een grote nadruk op de vormelijke aspecten van de voorstelling (bv. het integrale spelen van de niet altijd even boeiende tekst). Deze lijn wordt hier consequent doorgetrokken. Zo ver zelfs dat Scènes/Sprookjes van elke inhoud ontdaan is en enkel de vorm overblijft. Een gebeuren dat zich louter op het esthetisch vlak beweegt, is natuurlijk behalve voor de makers zelf, enkel relevant voor de minime inrow die teateresthetiek tot één van de belangrijkste levenswaarden verheven heeft. Ondanks de soms vrij hallucinante scènes blijven de andere toeschouwers

dan ook op hun honger zitten.

Laat ons duidelijk zijn: wij bepleiten hier geenszins een terugkeer naar het politiek-pamflettair vormings-'teater' van een decennium geleden. Ook de drollen van KVS, KNS en konsoorten zijn vanzelfsprekend niet de minste aandacht waard. Dat het echter anders kan, hebben in november nog Maatschappij Discordia en Radeis overtuigend aangetoond.

Of teatermakers als Jan Decorte met hun ik-tendens in het teater vooroplopen dan wel achterdenken bij de rest van de maatschappij kan een punt van discussie zijn; dat deze tendens zowel binnen de kunst als daarbuiten verwerpelijk is, niet.

Peter Graller
Bern Martens

REISVRAGEN? 1 ADRES

LEOPOLDSTRAAT 26
3000 LEUVEN

PROMOTIE!!!

SKI-STUDIO - 4 PERS. - LE CORBIER 6340BF.1WEEK

Veto's wedstrijd, luchtig als verse slagroom

De Veto, niet luchtig genoeg! Een veelgehoorde bedenking (o.a. op Kringraad). Daar moet dan ook iets aan veranderen. In deze tijd van crisis en andere verloederingen willen ook wij ons steentje bijdragen en een lichtpunt voor morgen zijn.

De Alma tast weer duchtig in de portemonnee van de student en zet zelfs een regelrechte aanval in op het bekende frietmaniefenomen in Leuven. Differentiatie in de prijzen én als klapstuk een pureeschotel (waar geen gratis supplement voor kan bijgehaald worden). Of ze voor minder op je moeder roepen.

Blijkbaar heeft de diëtist van ALMA gewacht tot Jan Lambin (van de Postlijn, het toeristisch magazine van BRT I) met pensioen ging zodat hij van die richting al geen tegenwind kan verwachten. He-las, in De Standaard verklaarde deze laatste dat hij zich nu volledig kon toelagen op de studie van de friet. Als Jan nog nooit zou gehoord hebben van de streekrechten van het Leuvense kunnen wij hem suggereren dat zijn lie-

velingsgerecht altijd en in alle combinaties vertegenwoordigd is (of beter: wás) in onze massaspisshuizen.

Gelukkig zijn er nog enkele snoodaards die in plaats van puree friet op hun bord willen en de pureevoorraad is ook rap uitgeput zodat de laatkomers deze koerswijziging wellicht nog niet gemerkt hebben.

Maar nu TERZAKE (zie achterpagina), wat ons blad betreft. De VUM (Vlaamse Uitgeversmaatschappij) is nu zeker hopeloos te laat als zij een nieuwe krant willen uitbrengen op kleiner formaat. Een gekuiste *Bild-Zeitung*? vragen die stouderds van *De Nieuwe* zich af. *De Schandaard of Het Niksblad*? suggereert *De Zwijger*. Onze nieuwe aanpak neemt hem echter alle wind uit de zeilen. Ten eerste hebben wij al een kleiner formaat dan de 'serieuze' kranten, ten tweede moeten wij niet gekuist worden (onze schandaalpers start deze week reeds met een — zij het eerder braaf — prostitutieartikel) en ten derde en laatste hebben wij deze week een *echte* wedstrijd ingelast. Deze concurrentie zal bladen als *Family* en andere liefkoosde studentenlektuur fataal

worden.

De vraag is zeer eenvoudig en geldt alleen voor onze abonnees (we denken ook aan uw eigen zak, nietwaar). Als je bij het uitkleden van uw Veto deze week de verpakking reeds weggegooid hebt duikel dan onverwijd in uw vuilnisbak tussen de krabbla en de eierschalen en vis die weer op. Indien die (de verpakking, natuurlijk) wat vuil is geworden gelieve dan eerst te wassen en te strijken.

Vervolgens steekt u het exemplaar in een *briefomslag* die je adresseert op naam van Veto (en met het bekende adres dat ook in de kolofon — wat is dat voor een beest — op de voorpagina kan gevonden worden). Daarbij steek je de *juiste* antwoorden op de vragen die gesteld worden in de column van P. Janssens (achterpagina). Je likt het boeltje dicht, plakt een postzegel op de enveloppe en gooit die in de postbus, of beter: bezorg hem zelf. **De doodlijn**

voor onze wedstrijd is maandag 23/1/84 om 12.00 uur. Het moet dus snel gebeuren want de prijstrekking heeft reeds maandag op een speciaal daartoe belegde bijeenkomst plaats.

Als eerste prijs hebben we een *dubbel rond zwart ding* met een gat in 't midden van de genaamde *Boudewijn de Groot*. De tweede prijs zijn twee *vrijkaarten* voor het concert dat genoemde artiest op dinsdag 24 januari in de Manhattan geeft. Zoals je ziet kunnen we de winnaars niet meer verwittigen in de volgende Veto. Daarom zullen we ons beste beentje voorzetten en een poging doen om de uitslag te laten meedelen op *Radio Scorpio* op maandagavond om 19.00 uur.

De prijzen kunnen afgehaald worden op 't Stuc, eerste verdieping, redaktiesekretariaat Veto. Wij danken de firma *Spiraal* voor haar bereidwillige medewerking en kon Domen nu maar eens komen...

Wegens ziekte van Onder van Getekende géén Steen in de Kikkerpoel deze week. Hoe dan ook, volgende week vindt u de Knuppel terug in het Hoenderhok.

Woonplaatsverandering: de juridische kant

Zoals iedereen een naam heeft, zo heeft iedereen ook een juridische woonplaats. Dit is niet zomaar een feitelijk gegeven, namelijk waar men op een bepaald ogenblik is. Juridisch is de woonplaats die plaats waar iemand zijn hoofdverblijf heeft. Er wordt dan vermoed dat de etrokkene op die plaats zijn rechten en plichten uitoefent. Ingezien dit dus in zekere mate een juridische fictie is, kan men onder bepaalde voorwaarden zijn woonplaats veranderen. Dit wordt ook wel eens *omicilie overbrengen* genoemd. Het zit dat nu voor studenten en elke problemen rijzen er in Leuven?

wegens de nabijheid van de arbeidsplaats...

Minderjarigen

Minderjarigen kunnen hun administratieve verblijfplaats veranderen, maar niet hun wettelijke woonplaats (die blijft bij hun wettelijke beheerder). Dit betekent toch dat je in de administratieve verblijfplaats mag stemmen, recht krijgt op het OCMW... Als zij ontvoogd zijn (door middel van een rechtsprocedure of gewoon door het huwelijk) vallen zij weer onder de categorie van de meerderjarigen. Zolang dit niet het geval is, hebben zij voor het veranderen van hun verblijfplaats de toestemming van hun ouders nodig. Dit kan soms stilzwijgend gebeuren. Dit is het geval wanneer de ouders niet meegaan naar

het gemeentehuis of geen getekend formulier meegeven, en wanneer zij daarenboven niet binnen de 14 dagen reageren op een formulier gestuurd door de oorspronkelijke gemeente.

Als de ouders toch echt zouden weigeren, kan je toch nog verandering verkrijgen door toch een aanvraag in te dienen bij de nieuwe gemeente, met melding van de weigering der ouders. Dat gemeentebestuur is dan verplicht naar de Minister van Binnenlandse Zaken te schrijven om een onderzoek aan te vragen.

De minister laat dan een ambtenaar de veranderende verblijfplaats vaststellen. Daarna geeft hij de vroegere gemeente opdracht de persoon in kwestie uit te schrijven en de nieuwe gemeente om hem in te schrijven.

Studenten

De algemene regel is dus dat het gewone verblijf niet verandert door een tijdelijke afwezigheid. In zo'n geval (bv. een reis) blijf je gewoon ingeschreven in de oorspronkelijke gemeente. Ten opzichte van studenten is er een vermoeden ingebouwd dat zij slechts tijdelijk afwezig zijn op hun gewone verblijfplaats.

Als gevolg daarvan kunnen zij dus doorgaans niet ingeschreven worden in de gemeente waar zij studeren. Het ministerieel rondschrijven past dit toe op de leerlingen van kostscholen en onderwijsinstellingen van alle aard... en doorgaans alle jongeren die studeren op een andere plaats dan die waar het gezin waartoe zij behoren is gevestigd.

Dit vermoeden zou echter weerlegd moeten kunnen worden door feitelijke

omstandigheden.

Zo vormen getrouwde studenten in ieder geval een nieuw gezin, een aparte entiteit dus. Hiervoor moet een verblijfplaats bestaan. Evident zou dit de plaats moeten zijn waar de betrokken personen samenleven.

Maar ook een niet-getrouwde student kan een gezin apart vormen. De enige voorwaarde is dat hij kan aantonen zijn werkelijk hoofdverblijf te hebben in Leuven. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer hij nauwelijks naar huis gaat en wanneer men een zeer beperkt eigen inkomen heeft. Maar ook als hij geen inkomen heeft (dit is immers geen wettelijke voorwaarde), maar toch onafhankelijk is van thuis. Uiteraard zou dit betekenen dat hij dan ten laste komt van de OCMW.

Leuven

De Leuvense stad heeft van het vermoeden een absoluut heilig iets gemaakt. Gehuwde studenten worden met heel wat moeilijkheden gekonfronteerd, zelfs als één van hen al afgestudeerd is. Het predikaat student is voldoende om elke inschrijving te weigeren.

Zelfs als men zou kunnen bewijzen op eigen inkomsten te kunnen leven.

Duidelijk gaat men hierbij veel verder dan de minister kan bedoeld hebben. Over de achtergronden bij dit alles, kan men meer vernemen in een artikel volgende week. Maar er is in elk geval ook juridische troost voor de student die zich in Leuven wil vestigen.

Wanneer van stadszijde officieel verklaard wordt (zie Veto van vorige week) dat er helemaal geen studenten gevestigd zijn in Leuven dan is dit glad mis. Het volstaat gewoon niet te vermelden dat je 'student' bent, maar te zeggen dat je 'zonder beroep' is om wel zijn woonplaats te kunnen overbrengen.

Meerdere personen maakten reeds gebruik van deze 'truk' en ook bepaalde personen op het stadhuis maakten er ons attent op. Een reden te meer om de uitgebreide interpretatie van het vermoeden onzinnig te vinden. Want wie het meest durft liegen, komt er hier het best vanaf.

T. B.

het Burgerlijk Wetboek heeft het in zijn artikelen 102 en volgende over de woonplaats. Die wordt gedefinieerd als de plaats waar men zijn hoofdverblijf heeft. De niet-ontvoogde minderjarige heeft zijn hoofdverblijf in principe bij zijn wettelijke beheerder. In concreto komt dit erop neer dat je bij je geboorte ingeschreven wordt in de gemeente waar je moeder woont. Het kan echter voorkomen dat je wil erhuizen (of men nu al dan niet meerderjarig is). Je kan dan ook officieel je woonplaats laten veranderen (met enige restricties voor minderjarigen). Voorwaarde blijft altijd dat de nieuwe woonplaats ook het hoofdverblijf is. En het hoofdverblijf wordt gedefinieerd als de plaats waar men het centrum van zijn belangen heeft. Dit hoeft daarom nog niet per se de plaats te zijn waar je meestal verblijft, hoewel dit natuurlijk een belangrijke indicatie vormt. Als iemand doorgaans meer tijd doorbrengt op zijn weekendverblijfje betekent dat nog niet dat hij daarom zijn hoofdverblijf daar heeft.

Woonplaatsverandering

Wat zijn nu de technische voorwaarden om de woonplaats te kunnen veranderen? Hiervoor is het nodig een aanvraag te doen op het gemeentehuis waar men tot dan ingeschreven is. Daar wordt dan een certificaat van verblijfsverandering opgesteld.

Dit wordt in dubbel exemplaar opgezonden aan de gemeente van de nieuwe vestiging. Daar moet je je binnen de 15 dagen melden. Op basis van het aangekomen certificaat wordt de naam ingeschreven. Het certificaat is op juridisch vlak een bewijs van het voornemen om zijn hoofdverblijf te verplaatsen. Soms zal dit voornemen ook uit de omstandigheden afgeleid worden.

Dit kan gebeuren wanneer bij de tienjarige volkstelling een persoon de facto verhuisd blijkt te zijn, zonder hiervan melding gemaakt te hebben. Maar dit is duidelijk een uitzondering op de regel.

In het gewone geval wordt er op één aan twee certifikaten op de rugzijde melding gemaakt van de nieuwe inschrijving. Dit wordt dan teruggestuurd naar de oorspronkelijke gemeente, waar de betrokkene uit het bevolkingsregister geschrapt wordt.

Nu is het natuurlijk ook niet allemaal zo eenvoudig. Want de verhuizing van de nieuwe gemeente zal voortaleer in te schrijven doorgaans aantrekken of men werkelijk zijn verblijf heeft op het nieuwe adres.

Zo kan er bijvoorbeeld op dat adres aangebeld worden en gekeken of je woonst gemeubeld is. Bij minder-dan-18-jarigen is het onderzoek door de politie vaak grondiger. Daar wordt soms nagegaan met wie men woont en wat de woonsituatie is. Bij dit alles zegt de omzendbrief van 19 maart 1981 dat een verblijf slechts als gewone hoofdverblijfplaats (en dus woonplaats) kan loorgaan als het het verenigingscentrum van het 'gezin' is, of de plaats waar een persoon, die op zichzelf een gezin vormt, alleenstaand leeft.

Dit is volgens dezelfde omzendbrief de plaats waar het volledige gezin (of de persoon) elk jaar het langst zonder onderbreking vertoeft, onder meer

Een truukje om je te domiciliëren in Leuven: je verklaart 'zonder beroep' te zijn... Als student word je namelijk niet met open armen ontvangen bij de dienst bevolking in Leuven.

(foto DaC)

Erkenning van de vrije verenigingen

(vervolg van p. 1)

op men daarmee moet omspringen. Grosso modo kunnen we de standpunten, gehoord op de FKK van vorige week donderdag, in drie groepen verdelen. Een eerste groep vindt dat de erkenningscriteria "voldoende voorwaarden" zijn voor erkenning: dat ze formeel en minimalistisch moeten gènterpreteerd worden. In deze optiek wil criterium 6 (cf. kader) alleen gezelligheidsclubs en sportverenigingen uitsluiten. Het NSV voldoet dan aan alle voorwaarden en moet dus erkend worden. Dit standpunt werd het meest uitvoerig verwoord door Guido Verhaegen (KVHV): "Anders zet men de deur open voor politieke willekeur, en dan gaat de FKK kapot."

Voor een tweede groep zijn de criteria alleen "noodzakelijke voorwaarden". Je moet er zeker aan voldoen, maar dat is op zich nog niet voldoende om erkend te worden. Dit heeft voor deze groep geen achterpoortje naar willekeur te zijn. Regelmatig verwijst deze groep naar regels en wetten (Rechten van de Mens, Wet tegen het racisme) die uiteraard niet zijn opgenomen in de criteria, omdat ze vóórdersteld worden voor iedere burger. Het blijft voor deze groep een gezonde praktijk, dat de FKK alle organisaties van links tot rechts erkent als ze aan de voorwaarden voldoen, maar dat impliceert nog niet dat men ook subsidies moet gaan geven aan groepen die alle regels van het politiek en het ethisch fatsoen met de voeten treden.

Een derde groep brengt uiteindelijk hetzelfde standpunt naar voor, maar verdedigt het door het vóórderstelde politiek-ethisch fatsoen te beschouwen als een onderdeel van de vereiste 'maatschappelijke bewustwording'

(criterium 6). In die optiek vallen racisme en fascisme sowieso al buiten de 'maatschappelijke bewustwording' en voldoet het NSV dus niet aan de gestelde voorwaarden.

De laatste twee visies liggen natuurlijk dicht bij mekaar; ze beschouwen allebei racisme en fascisme als onfatsoenlijk en niet te subsidiëren. Jean de Bèthune: "We kunnen NSV niet verbieden haar mening te uiten. Maar daarom moeten wij dat nog niet zelf financieel gaan steunen." De Christendemocraten vulden dit standpunt echter met klem aan: voor hen is de revolutionaire ideologie van de Marxistisch-Leninistische Beweging even totalitair en anti-demokratisch als die van NSV. Zij eisten dan ook van iedereen die tegen NSV en voor MLB zou stemmen een duidelijke verantwoording. (Bij de stemming over MLB bleek CDS met haar standpunt wel alleen te staan.) Paul-Emmanuel

Casier (Vereniging voor de Verenigde Naties) vond dat NSV niet voldeed aan het criterium van openheid. "Ik geloof niet dat een vreemdeling, een zwarte bvb., die de Belgische nationaliteit heeft aangenomen, maar zijn fysieke integriteit als buitenlander heeft bewaard, zonder risico's naar bijeenkomsten van de NSV kan gaan." De NSV-vertegenwoordigers, Jurgen Ceder en Eric Arkens, vroegen zich daarbij af wat een zwarte op hun vergaderingen zou komen zoeken. "Wij kunnen ons wel indenken dat zo iemand nationalistisch is, maar hij kan toch moeilijk Vlaming zijn." Verschillende mensen dachten dat een zwarte die hier is opgegroeid zich ook wil kunnen beschouwen als lid van de gemeenschap, dus als Vlaming. NSV: "Hij kan misschien denken dat hij Vlaming is, maar voor ons kan dat toch niet hoor." Op de vraag van de Roze Drempel, wat zij dachten van

'seksuele permissiviteit', antwoordden de NSV-ers: "Voor ons is heteroseksualiteit normaal, en homoseksualiteit dus abnormal. Wij hebben daar niets tegen, maar wij vinden niet de reclame voor gemaakt moet worden." Dit was niet in strijd met de vrije meningsuiting: "U kunt vinden dat homoseksualiteit normaal is, dan mogen wij toch stellen dat wij dat abnormal vinden!" Zes verenigingen stemden voor de erkenning van de NSV, dertien stemden tegen.

Voor de Marxistisch-Leninistische Vereniging werd het standpunt van 'politek fatsoen (democratie)' alleen relevant geacht door de Christendemocraten. Dit waren de enige tegenstemmers.

Opvallend op deze vergadering was de afwezigheid van Charles — De Sjarel — Rens, de vertegenwoordiger van het Universitaire Gele Kruis; die was namelijk in de loop van de nacht ziek geworden en overgebracht naar het ziekenhuis Gasthuisberg. Hij sprak ondertussen al de overtuiging uit dat hij volgende week present zou zijn.

Donderdag 19 januari gaat men inderdaad door met de erkenningen. Aan de beurt komen o.a. nog de Radikale Kriminologen, de Vereniging van Vlaamse Studenten, het Taal Aktie Komitee.

L.B.

Om in aanmerking te komen...

Niet iedereen kan zomaar aanspraak maken op erkenning als vrije vereniging. Organisaties die niet aan de volgende voorwaarden beantwoorden, komen niet in aanmerking. Over het statuut van die voorwaarden wordt wel druk gediscussieerd. Het onderscheid tussen 'noodzakelijke' en 'voldoende' voorwaarden wordt hier erg belangrijk.

1. De vereniging moet hoofdzakelijk uit studenten bestaan;
2. Zij moet een actief karakter hebben, dus zelf initiatieven nemen;
3. Zij moet naar buiten uit actief zijn, d.w.z. dat zowel leden als niet-leden toegang moeten hebben tot de meeste activiteiten;
4. Zij mag niet het statuut hebben van een raad of een fakulteitskring;
5. Zij moet als groep uitgebouwd zijn, d.w.z. dat zij beschikt over een permanent sekretariaat of minstens een kontaktdadres;
6. De vereniging moet tot doel hebben bij te dragen tot de maatschappelijke bewustwording van de studenten, met uitsluiting van louter culturele en sportverenigingen of gezelligheidsclubs;
7. Een nieuwe vereniging kan slechts na één jaar werking als zodanig erkend worden;
8. Deze erkenning geschiedt door het algemeen overkoepelend studentenorgaan.

Persecution in East and West

Naar aanleiding van het twintigjarige bestaan van Amnesty International werd de auteur van dit werktoen nog directeur van de Britse afdeling-gevraagd een beoordeling te schrijven over de organisatie. Ondertussen werd Desmond echter ontslagen en het boek dat nu voorligt heeft dan ook een heel andere wending gekregen. Gedeeltelijk behandelt het-zonder rankune evenwel-de kritiek op Amnesty, maar meer nog is het een beschouwing over een Westerse benadering van mensenrechten geworden. Veel van die kritiek is reeds elders gegeven. De waarde van het werk is dat alles nog eens mooi op een rijtje wordt gezet.

De auteur stelt dat er vaak uitgegaan wordt van ons eigen respect voor mensenrechten om betrokken te zijn op de schendingen door anderen. Dit roept bij hem enkele bedenkingen op. Ten eerste wordt daarbij meestal wel vergeten dat het vooral westerse landen waren die de verklaring van de rechten van de mens 'uitgevonden' hebben. Een verklaring die aanleiding heeft gegeven tot de huidige mensenrechtenindustrie waar iedereen zich op één of andere manier wel in kan herkennen. Carter was er indertijd al mee begaan en Ronny voelt meer met de 'onderdrukte' Polen. Een pittig detail kan de lezer niet onthouden worden: de preambule van deze verklaring is een rechtstreekse inbreng geweest van Zuid-Afrika, een land dat toen al (we schrijven 1948) niet de onschuld zelf was.

De geest van die verklaring blijkt overigens niet zo 'universeel' te zijn als de titel wel laat vermoeden. Dat andere landen, die pas later onafhankelijkheid verwierven, ze ook onderschrijven doet niet veel terzake. Wel van belang zijn de verschillende interpretatiemogelijkheden en de westerse uitgangspostie van deze verklaring. Hoofdkarakter van deze laatste is dat de meeste aandacht gaat naar de rechten, het menszijn zelf wordt als secundair beschouwd. Hierover verder meer.

Een andere vraag is of wij zelf wel zo'n propre le hebben als algemeen beoogd wordt. Zo wordt politieke deviantie tot op zekere hoogte getolereerd in het Westen. Sociale deviantie is echter een ander paar mouwen. Wie niet meekan in onze competitieve maatschappij, valt uit de boot en wordt als gek of crimineel bestempeld. Verder worden de mensen gedefinieerd in functie van wat ze doen. Als men niets doet, is men ook niemand (p.114). Het werkloosheidsprobleem wordt op die manier ook een mensenrechtenprobleem. Voor onlusten zoals die in Brixton heeft men echter over het algemeen geen oog, een verwijt dat ook aan veel derde wereld-werkgroepen kan gemaakt worden. Het is mogelijk, dat er minder onderdrukking is in het Westen-de auteur laat dat in het midden-wel is het zo dat het er afstandelijker aan toe gaat, zoals alles eigenlijk achter een 'cleane' façade zit. Denken we maar aan de netjes weggestopte dreiging van de 'druk op de knop'.

Wel belangrijk blijkt de betrokkenheid op politieke devianten in andere landen. Daarbij wordt dan vaak- en dikwijls onrecht-als belangrijkste streven het in vrijheid stellen van deze mensen beoogd. Ook Amnesty, als apolitieke organisatie, zit in datzelfde straatje. In sommige individuele gevallen kan dat het beste zijn. De bredere politieke implicatie hiervan wordt echter over het hoofd gezien. Meermaals valt dan ook te constateren dat na in vrijheidstelling deze mensen de strijd onmiddellijk weer opnemen. Wat enkel reacties van onbegrip met zich brengt bij diegenen die voor zich/haar vrijheid hebben geïverd. Eenzelfde reactie hebben die mensen dan bij uitspraken zoals die van Roland Jahn, een voormalig activist in de autonome vredesbeweging uit de DDR. Nadat hij gearresteerd was "wegens subversieve activiteiten tijdens een herdenking van de bombardementen op Jena tijdens WO II", diende hij een aanvraag in om het land te mogen verlaten. Wat hem toegestaan werd. Een beslissing waar hij nu spijt van heeft. In het Westen is hij zijn politieke zeggingskracht kwijt (De GROENI, AMSTERDAMMER, 26.10.83).

Liberaal

Onder 'liberaal' wordt door Desmond niet het traditioneel gegroeide begrip

verstaan, al leunt het er sterk bij aan. De kern van dit ideeëngoed is gelegen in het recht op persoonlijke vrijheid. Een persoonlijke vrijheid die een rechtvaardiging moet vormen voor het bestaan van elites. Door deze persoonlijke vrijheid moet het namelijk mogelijk zijn dat mensen met meer capaciteiten deze ook kunnen verwezenlijken. Op die manier wordt enkel een verantwoordings gezocht voor de bestaande toestand; privileges voor enkelen. Egoïsme wordt dus wettelijk gemaakt. Dat hierdoor de persoonlijke vrijheid aan velen ontzegd blijft, wordt genegeerd.

Hier rijst dan traditioneel het dilemma tussen de keuze voor een vrije maar ongelijke maatschappij of een gelijk maar onvrije. Een dilemma dat er voor Desmond geen is. Het verwijzen naar landen uit het Oostblok is hierbij een geliefkoosde bezigheid. Eenzelfde elitair denken speelt hier mee. De andere staten zijn nog niet zo ver geëvolueerd als wij, maar als ze goed hun best doen en braaf luisteren zullen ze er ook wel komen. Als voornaamste oorzaak voor zulke redeneringen kan de rigiditeit van conservatisme en liberalisme ingeroepen worden. Enerzijds zijn deze richtingen gekant tegen veranderingen-ook de mens is in hun oog veelal onveranderlijk-, anderzijds wordt er a priori van uit gegaan dat als er dan toch een verandering kan doorgevoerd worden, ze gelijklopend moet zijn met onze eigen evolutie. De laatste redenering is op zich reeds absurd daar ons systeem gebouwd is op een meerwaarde tegenover andere landen. Als die andere landen dezelfde evolutie moeten doorlopen, ten koste van wie moet die dan verlopen?

Alle alternatieven zijn dan ook reeds aanwezig in de bestaande politieke stelsels. Deze zijn evenmin van onderdrukking vrij te pleiten. Wat vergeten wordt is dat deze andere, zowel als ons eigen systeem van ergens afkomstig is, m.a.w. dat verandering wel mogelijk is, ook bij ons nog. De uitgangspostie blijkt dus onjuist.

Amnesty

Deze Westerse arrogantie komt ook in de akties van Amnesty naar boven. Zo beschrijft de auteur zijn ervaringen met de brieven die hij als gewetensgevangene in Zuid-Afrika kreeg. Dikwijls had hij de neiging om deze

brieven te beantwoorden en hierin nam hij 'de verdediging van het land op zich. Dit feit op zich zegt natuurlijk niets over de organisatie zelf, wel over de brieverschrijvers.

Wanneer Amnesty echter een meer elitaire benadering voorstaat-een naam met een titel erbij maken meer indruk op een regering-komt zij in hetzelfde liberale straatje terecht. De speciale commissies die naar verschillende landen gestuurd worden lijden aan hetzelfde euvel. Ook hier wordt eerder naar kwaliteit dan naar kwantiteit gekeken. Deskundige, 'vriend of vijand, zou Illich zich afvragen.

Een ander zwak punt bij Amnesty en andere mensenrechtenorganisaties is het verwarren van het recht op vrije meningsuiting met mensenrechten, en het geweld aandoen of ontkenken van individuele rechten met onderdrukking. Zo wordt nogal eens iemand die gewoon van de straat opgepakt wordt gepromoveerd tot gewetensgevangene. Waar het wel om draait in zo'n geval is de humaniteit van het individu.

Dat Amnesty niet zo 'links' is als algemeen gedacht wordt blijkt ook uit cijfermateriaal dat her en der in het boek verspreid staat. Er moet trouwens op gewezen worden dat het vanuit een apolitieke houding niet mogelijk is om een 'linkse' organisatie te zijn, hoe graag sommige mensen dat ook zouden willen geloven. Zo worden relatief meer mensen uit het Oostblok gesteund en, weermom, vanuit een 'middle class' opvatting. Dat Russische intellectuelen bv. zware handdenariteit moeten verrichten is voor velen erger dan de gelijkaardige werk-omstandigheden van zwarte mijnwerkers.

De belangrijkste kritiek blijft hoe dan ook dat het Westerse individualistische mensbeeld overgenomen wordt, en verheven tot het absolute. Hieruit blijkt dan ook de beperktheid van een apolitieke benadering van de mensenrechten. Toch is de balans niet volledig negatief. "Working for Amnesty, of for any apolitical human right organisation, should serve as a novitiate, not as a life-long profession" (p.63). Als bewustmaker, of katalysator zo je wil, speelt ze een belangrijke rol. Niet meer, maar ook niets minder en daar ligt de echte waarde van Amnesty. Wanneer men enkel blijft bij het feitmateriaal en het verspreiden ervan komen de negatieve kanten ervan aan de oppervlakte. Feiten op zich zijn niets en krijgen pas hun volle betekenis tegenover een maatschappelijke achtergrond. Door een overdosis aan allestaande feiten kan men echter de indruk opdoen dat er niets verandert. En apatie is ook niet onmiddellijk de doelstelling van Amnesty.

DDN

1984 in België: Inbreng

De onvoorstelbare uitgang van de technologie heeft het Bigther veel gemakkelijker gemaakt om zijn onderhorigen in het te houden. Reeds zijn apparaten beschikbaar die de registratie van de trillingen van de vensteruiten, de gesproken, die in een kamer worden gevoerd, kunnen opnemen. 5/1/84) Op dit ogenblik men wellicht geen schrik hebben dat iemand in de lelijke betekenis van het woord telefoongesprekken zit 'afluisteren'. Daar zijn op ogenblik immers computer-temen voor, die automatische bepaalde stemmen herkennen op die manier voor een schijfzorgen, inzake belangrijke van gesprekken (niet bijvoorbeeld, de beenhouwer, de bekende klok, enz...). De koning stuurt de telefoongesprekken dan naar magnetische schrijf-eenheden en meerkantbandopnemers. Aldus kunnen aantal lijnen automatisch worden uitgeschreven. (Newtesman 2/1980)

Het opéén van de post is ook een verouderde voorstelling van zaken. Men beschikt over apparaten die tekst van een brief op een scherm kunnen projecteren, zonder dat brief hoeft te worden geopend. Of apparaten in België operationeel en hoever de technologie op die punten al gevorderd is, zullen we zeer weinigen weten. Cynille Eij-KUL-kriminoloog, schreef in "Nog steeds is niet officieel bekend welke operationele informatie nu niet door de rijkswacht wordt verzameld en eventueel automatisch werkt. Nog steeds is er geen officieel onafhankelijke instantie die het inmatiesysteem van de rijkswacht controleert en waarbij burgers kunnen vragen over daadwerkelijke gegevens die de rijkswacht moet over hen bijhoudt." (DNM, 9/1983) Volgens Pol Geerts van De Mo zijn er op dit ogenblik naar schatting 12.000 databanken in gebruik België, al dan niet gekomputeriseerd. Het meest bekend is misschien rijkswachtcomputer en de m

EAST AND WEST

Cosmas Desmond en Zuid-Afrika

De auteur van "Persecution East and West" verbleef jarenlang in Zuid-Afrika waar hij op een niet zo prettige manier kennis maakte met het regime. In het boek komt dit land dan ook geregeld ter sprake. Vanuit die achtergrond is het interessant na te gaan hoe hij de situatie daar ziet, al geeft hijzelf meteen grif toe dat dit een boek op zich zou vergen. (1)

Over-simplificerend kan men stellen, dat indien het goud en de diamant meer aan de oppervlakte zouden gelegen hebben, er minder onderdrukking zou geweest zijn. De zwarten bleken namelijk goedkope werkkrachten. Door taks te innen op de hutten werd de behoefte aan geld geïnduceerd, geld dat ze enkel in de mijnen konden verdienen. Tot dan toe hadden de zwarten in hun eigen onderhoud voorzien door jacht en landbouw. Deze evolutie zette zich steeds verder door en resulteerde ondermeer in een grote trek naar de steden waar de zwarten door allerhande wetten (o.a. de bekende passwet) in aparte ghetto's werden gedwongen.

In essentie is de huidige toestand voor de schrijver een gevolg van een kapitalistische benadering. Deze konklusie heeft dan ook zekere gevolgen voor de benadering van het probleem.

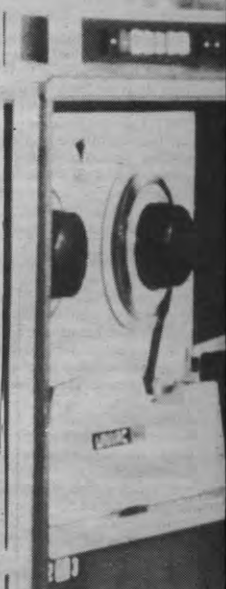
"I must admit that it did not become clear to me until I stopped banging my head against the brick wall erected by the racial ideology and recognized the futility of trying to persuade white South Africans to see the error of their ways: as capitalists, they are not in error." (p. 123)

Gek hier stoten we weer op de zwakheid van de feiten. Op zich zijn die nietszeggend. Enkel de interpretatie maakt ze handelbaar. Een publiek debat zoals lezer Chris Vervliet voorstelt in Veto 14 heeft dan ook weinig nut.

De respectievelijke sprekers zouden enkel hun eigen aanhang nogmaals overtuigen van de juistheid van hun zaak. De groepscohesie zou er wel bij varen. Stellingnamen zoals deze wijzen trouwens eens te meer op dezelfde liberale opvattingen en dan hebben we het nog niet gehad over de 'verbondenheid' die sommigen voelen met bepaalde bevolkingsgroepen.

(1) "The Disfranchised People" (Penguin, 1971) van dezelfde auteur handelt specifiek over deze (in andere straan verwante) problematiek.

COSMAS DESMOND, *Persecution East and West*, A Penguin Special, Hammondsworth, 1983, 192 pp., ca. 250,-.

De rijkswachtcomputer: naar individuen geen informatie opge

ken op de privacy

fiches van de gerechtelijke politie. Maar ook in andere overheidsdiensten bestaan databanken. Om dan nog te zwijgen van de gegevens die door banken, kredietinstellingen en andere privé-organismen worden opgeslagen." (DM, 16/3/83) De computers van het Rijksregister, in België sedert 1964 opgezet, hebben een centrale plaats binnen al die databanken. "Hier wordt voor elke inwoner van België, de naam, het adres en de woonplaats bijgehouden plus een verwijzing naar alle bestanden waarin gegevens over de persoon in kwestie zijn opgenomen. Hiermee is de feitelijke basis gelegd, om 'zonodig' alle verschillende bestanden aan elkaar te koppelen." (BPA, 206) In dit Rijksregister zijn de gegevens van 8.800.000 inwoners en bovendien nog van 180.000 rechtspersonen opgenomen. In het totaal zijn 175 miljoen inlichtingen verzameld binnen het Rijksregister. Per maand komen er zo een miljoen gegevens bij, en dit o.m. vanwege 490 gemeenten die aangesloten zijn op het register. (1) Volgens de gegevens van de rijkswacht zaten in haar computer in 1980 300.000 personen. Als dit cijfer even zwaar onderschat is als de aantallen demonstranten die de rijkswacht bij een betoging steeds opgeeft, komen we ongeveer aan één miljoen personen. Nog steeds volgens de rijkswacht werd de computer in 1980 niet minder dan 5,5 miljoen keer geraadpleegd. Volgens het Humo-dossier over de Rijkswacht, dat in 1983 gepubliceerd werd, houdt de rijkswacht informatie bij over o.m. bedreiging in het algemeen, insubordinatie en opstand, inwendige en uitwendige veiligheid van de staat, verraad en bespieding, zeden in het algemeen, enz... In de mikro-fiches B van de gerechtelijke politie zitten items als 'onstabielheid op het werk', agressieve gedragingen', enz... Veel van die vergrijpen zijn vatbaar voor uiterst subjectieve interpretatie.

'Opmars der stillen'

Men denkt in België aan het invoeren van een nieuwe identiteitskaart, die in een computer kan gestopt worden, waarna men een hele boel informatie op het 'telescherm' kan doen

op het telescherm kan doen verschijnen. Ook is er steeds geruime tijd sprake van een soortgelijke arbeidskaart, om het zwartwerk beter te kunnen opsporen. Die arbeidskaart zou enkel uitgereikt worden aan diegenen die normaal ingeschreven zijn voor het werk dat ze verrichten.

Wie aan het werk is en dergelijke arbeidskaart niet kan tonen, is dus een zwartwerker. Welke informatie zal nog op die arbeidskaart geplaatst worden... onzichtbaar voor de werkgever?

Ten aanzien van informatie over personen gestokkeerd in databanken, wordt gevreesd dat de machthebbers een potentieel machtsmiddel in handen krijgen om de bevolking te beheersen. Een klassiek voorbeeld betreft het opsluiten van meer dan 200.000 Japanners, woonachtig in de VS, nadat Japan de VS-basis van Pearl Harbour in 1942 had aangevallen. Deze massale opkapping was enkel mogelijk door de stokkage van informatie over personen. De jongste jaren is er veel beroering geweest m.b.t. het bijhouden van fiches over syndicale delegaties in bedrijven. Volgens de voormalige minister van Justitie, Vanelslande zetten die fiches enkel een aantal identiteitsgegevens op een rijtje, die nuttig zijn om ten tijde van sociale beroering met hen contact op te nemen, om 'de situatie beter te beheersen'. In de bekende film 'Opmars der Stillen' verklaart Garot, voormalige hoofdredakteur van het linkse weekblad Pour, echter dat de rijkswacht er een kwalitatieve selectie op nahoudt. O.m. met betrekking tot de mobiliseringskracht van de syndicale delegaties onder de arbeiders. De senaatscommissie Wijninckx die in 1981 gedurende enkele maanden allerlei betrokken ordehandhavers ondervroeg, over de informatiegang door politiediensten stootte veelal op een muur van stilzwijgen. In een besluit m.b.t. de werking van deze onderzoekscommissie stelt Jan Cappelle: "Welke groeperingen, welke drukingsgroepen volgt de rijkswacht nu? Welke leden worden in België beschouwd als terroristische organisaties? Welke leden van welke groeperingen worden gevolgd? Welke worden geficheerd? Wat wordt erover bewaard? Welke zijn de middelen die hiervoor worden ingezet en welke bronnen worden gebruikt om gegevens bij elkaar te krijgen? Hoe worden de democratische rechten bij het opsporen van gegevens gerespecteerd? We weten het niet." (2)

Administratieve politie

Blijkens een cursus 'Openbare Orde, de inlichting' (3) die gedoceerd wordt

aan kandidaat-officieren van de rijks-wacht, wordt de informatie verworven door de gewone brigades en BOB, in de districten als volgt verwerkt. Onder de hoofding 'potentiële tegenstrevers', wordt met betrekking individuen en onderscheid gemaakt tussen specialis-

onderscheid gemaakt tussen 'specialisten' en 'verdachten'. In de eerste rubriek worden militanten van verenigingen ondergebracht. O.m. wordt aan informatie genoteerd: de belangrijkste subversieve activiteiten (bv. vlugschriften verspreid op... te...), het merk en het inschrijvingsnummer van zijn voertuig, telefoonnummer, bestaan van foto, enz... Bij de 'verdachten' worden de bijzonder actieve militanten en uiteraard lokale leiding-groevende figuren van de geveerde 'groeperingen' ondergebracht. De informatie over deze personen behelst o.m.: individuele beschrijving, samenstelling van zijn familie, telefoonnummer, bestaansmiddelen, personen met wie hij in betrekking staat; instellingen die hij bezoekt, foto's genomen tijdens betogingen, enz... Daarnaast wordt ook dossier 'onlusten' bijgehouden. Expliciet wordt in de cursus 'Administratieve politie' van augustus 1975 gezegd dat de noodzaak van deze dossiers te maken heeft met het kunnen onderdrukken van wanordelijkheden. Zo moet gedetailleerde informatie worden bijgehouden m.b.t. alle vitale punten. Hieronder worden begrepen: alle elektriciteitscentrales, bruggen, sluizen e.d., maar ook alle private, industriële en handelsinstellingen, die tenminste 50 personen in dienst hebben. Nog steeds in de cursus 'Administratieve politie' staat zo o.m. (onder het punt 'gewapende tussenkomsten' m.b.t. vitale punten) het volgende (4): "De verdedigingsinstelling moet door handnerrissen (o.m. friese ruiters, prikkeldraad) beschermd worden op zulke afstand dat de doeltreffendheid van het vuur verzekerd is... de lijn van waaraf het vuur moet geopend worden, moet gekend zijn en in het terrein gematerialiseerd..."

Naar de publieke opinie toe blijft de rijkswacht echter volhouden dat er m.b.t. de individuen geen informatie opgestapeld wordt m.b.t. de 'openbare orde'... Wat i.d.v. te denken van de uitspraak van kolonel Vangenderhuysen, die als uitendend bevelhebber van de rijkswacht Henegouwen-Namen het volgende wist te vertellen: "Terwijl de universiteiten, het leger en de kerk voortdurend aan ondermijningswerk blootstaan, blijven gerecht en gevangnissen ook niet langer gespaard. Er wordt vlotweg gepraat over het probleem der gevangnissen, over de levensomstandigheden der gedetineerden... Gedetineerden slaan aan het muiten, eisen en bekomen ook

sociale voordelen, maar wat moet men ondertussen met de slachtoffers?... Al die misdadigers, en al diegenen die hen steun verlenen, of ermee in contact staan, vormen een bedreiging voor uw veiligheid en uw vrijheden. Ze belanden allemaal in onze computers. Dat hebben wij nooit verborgen gehouden." (5) M.a.w. dienen de computers om het land te beveiligen tegen al diegenen die de universiteit e.d. willen ondermijnen?

Bescherming van privacy

Dat de rijkswacht zich niet veel aantrekt van de terzake geldende richtlijnen bewijst het geval Jean Vrancken uit Tongeren. Vrancken was in de jaren '70 in zijn hotel getuige geweest van een provokatie van de Nationale Drugbrigade van de rijks-

Garot, voormalig hoofdredakteur van Pour.

wacht (o.l.v. kdt. François!). Op het proces had hij in zijn hoedanigheid van getuige fel geprotesteerd tegen deze onwettige politiepraktijk. Van dan af ondervond hij heel wat moeilijkheden vanwege de rijkswacht. In De Morgen van 3/2/1983 staat zo o.m. de fiche, die m.b.t. Vrancken in de rijkswacht-computer werd gestopt. Volgens de bij de rijkswacht geldende procedure, mogen alleen personen geficheerd worden voor de computer van de rijkswacht, als die ook verhoord werden in het kader van een gerechtelijk onderzoek, waarin zij zelf de verdachte zijn, aldus Walter De Bock.

Het af luisteren van telefoons wordt tot op heden geregeld door een circulaire uit 1923 die bepaald dat onderzoekers enkel de toelating mogen geven bepaalde gegevens van de gesprekken na te gaan (uiv en duur van het gesprek, frekwentie, opgeroepen nummer) maar niet de inhoud. Ook deze wettelijke richtlijn is een lachertje geworden in de praktijk van ons rechtstelsel. "... de onmisbare elementen te verschaffen voor de aanhouding (de keuze van het mo-

ment, de plaats en de middelen) dankzij een precieze identificatie van de verdachten (het aanbrengen van foto's, het af luisteren van de telefoon, permanente bewaking)", schrijft François m.b.t. de drugbestrijding in een rapport. (6)

Ook op andere facetten inzake privacy zijn de jongste jaren heel wat inbreuken vanwege politiediensten vastgesteld. Op dit ogenblik geldt bij gebrek aan een Belgische wetgeving terzake artikel 8 van de Europese Konventie tot bescherming van de rechten van de mens. "Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht voor zover bij de wet voorzien

is in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, enz..."

Minister Gol heeft zeer recent aan de kamerleden een wetsontwerp overhandigd inzake 'bescherming van de privacy'. Er worden hier echter zoveel uitzonderingen voorzien ten behoeve van rijkswacht en andere politiediensten, het kredietwezen e.d. dat vanaf heden vrijwel alles is toegestaan...

In deel 2 behandelen we volgende week dit nieuwe wetsontwerp. Is Gol Big Brother?

L.V.

(1) Jongsocialisten: 'Verdediging van de Democratische rechten en vrijheden'. Dossier, april 1981, p. 27.

(2) J. Capelle, *Het labyrint. Het officiële rapport van de commissie Wijninckx*, p. 203.

(3) *ibid.*, p. 192-196.

(4) *ibid.*, p. 196-199.

(5) M.L.B., *Alles wat U over de rijkswacht zou weten... maar nooit durfde vragen*, 1981, p. 12.

(6) *cf.* (2), p. 179.

Leuvense middenstand ronselt handtekeningen van studenten

Maandag half een: twee juffrouwen lopen door Alma 1 met een petitie. Aan elke tafel vragen ze of iemand de petitie wil ondertekenen. Later blijkt dat deze juffrouwen door de Leuvense middenstand, met bemiddeling van de jobdienst, aangeworven zijn om handtekeningen rond te halen. Per handtekening krijgen ze vijf frank.

Juffrouw: Pardon, mijnheer, hebt u even de tijd om uw handtekening te plaatsen. (Ze geeft een formulier.)

Veto: Waarover gaat het?

Juffrouw: Het stadsbestuur wil van vele straten éénrichtingsverkeer maken, zodat o.a. de studenten moeten omrijden om naar hun kot te gaan.

Veto: Van wie gaat dit uit?

Juffrouw: Van de 'Leuvense Vereniging Vlotter Verkeer'.

Veto: Kan u een exemplaar hier laten zodat ik eens kan lezen wat er op staat?

Juffrouw: Nee, dat gaat niet, want er staat geen verantwoordelijke uitgever op en de petitie is genummerd.

Wat stond er nu op dat petitieformulier?

Aan het college van Burgemeester en Schepenen en de Leuvense gemeenteraadsleden,

En inzonderheid maar eenzijdig werkdocument van de dienst urbanisatie van de Stad Leuven pleit voor het auto-onvriendelijk maken van het stadscentrum.

Daarmee ben ik het volstrekt oneens, want de auto is een onmisbaar vervoermiddel van de moderne vrije mens.

Ik wens dan ook:

- goede in- en uitvalswegen
- vlotte binnenstadverkeer
- ruime parkeermogelijkheden nabij winkels

opdat de handelsactiviteiten in Leuven niet uit de stad worden gegaagd. Het stadsbestuur moet niet de leefgewoonten van de burgers niet veranderen, maar de stad aanpassen aan de moderne noden van de bevolking.

Handtekening naam + adres

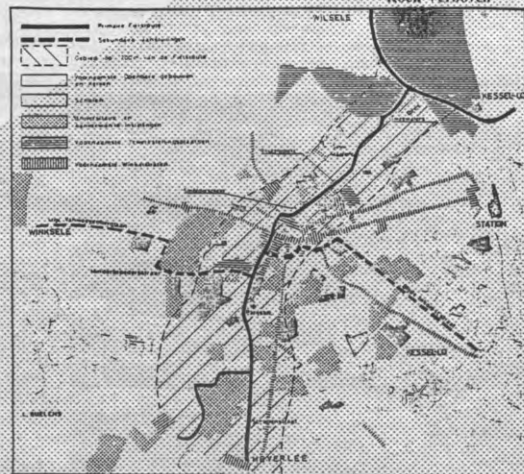
Deze petitie heeft dus weinig te maken met de studenten, maar des te meer met de Leuvense middenstand die zich wil wreken op het

Stadsbestuur.

Dat de Leuvense middenstand met een petitie rondgaat om gelijkgezinden te vinden is haar democratisch recht. Maar de manier waarop dit gebeurt laat te wensen over, nl.

1. Er wordt door de juffrouwen iets gans anders gezegd dan dat er op het petitiepapier staat.
2. Men krijgt de tijd niet om alles eens rustig na te lezen.
3. Bij nader vragen weten de petitierondhalers niet waarover het juist gaat.

Koen Verboven

De N-Z fietsroute doorheen het Leuvense stadscentrum met aanduiding van de voornaamste bestemmingen.

Publieke opinie volhouden dat er m.b.t. de 'openbare orde'.

Het Epigonteteater en de ellende van de middenklasse

Terwijl een man metikuleus een kip pluimt en slacht in een spaarzaam verlichte constructie, spelen zich op de voorgrond een aantal gebeurtenissen af die — navrant en banaal — het voorspel vormen voor het erna uitbarstende feest.

Een miezerig kereltje zit met zijn radiootje — sentimentele muziek op de zender — te gluren naar een vrouw die wanhopig speurt naar de opkomende, sinasappelhuid op haar dijen, en haar kapsel in model probeert te krijgen. Een andere vrouw ijsbeert op de scene heen en weer, opgejaagd door 'het steeds snellere ritmische voetgestamp van een man die haar van de zijlijn monstert, en haar uiteindelijk, wanneer zij uitgeput neerstort, te grazen neemt. Beide mannen dresseren daarna hun vrouwen, die verzees proberen zich goed te houden. De ene door haar niet meer zo slanke lichaam te rechten, terwijl haar man wreedaardig op haar buik slaat; de andere probeert een vlotte glimlach te voorschijn te toveren, maar produceert niets meer dan opgefokt gegiechel. Telkens wanneer zij probeert te vluchten sleurt een ruwe hand haar terug. Tot op de duur zij bij elke vlucht poging zelf terugkeert, zelfs als de man al lang weggegaan is, lawaai gaan maken — werken. De twee vrouwen vergelijken dan maar hun armoede: ze pronken met hun borsten.

Hierna worden twee echte paren gevormd, die zich elk in hun huis voorbereiden op het feest. Een feest dat tot elke prijs moet slagen. In een oververhitte sfeer — zorgvuldig gemaakd voor de buitenwereld die enkel het plaatje van het gelukkige gezin te zien krijgt — bereiden zij zichzelf en vooral, hun partner, (met terechtwijzingen, vitterijen) erop voor. Tot op het laatste moment TV-kijken en dan snel weg...

Het feest zelf, na een geforceerd praatje en hysterisch-uitgelaten dansen ontakt uiteraard snel in het verleiden van andermans vrouw, met de gebruikelijke en niet bijster fraaie wraakexpeditie van de hoorndrager op zijn vrouw (niet de andere man, want die is veel sterker, en het hoort niet te vechten op een feest) vandien. De andere vrouw 'wordt gecharmeerd door de gastheer, terwijl haar eigen man bekomp van zijn amoureuze eskapade, maar in overloze praatjes over koetjes en kalfjes probeert zij de gebeurtenissen te omzeilen.

Sue Ellen met papier mâché

Het orgelpunt van de avond is dan natuurlijk het verorberen van de vers geslachte kip, met de obligate gesprekken, of liever monologen, over stokpaardjes en grote maatschappelijke thema's. Het vrouwjesdier van zoeven is met behulp van papier achter de kiezen een opgeblazen Sue Ellen van Dallas in feministische versie geworden — yeah, I guess euh... —, de

hoorndrager een filosoof, de verleider vreet alles op wat onder zijn handen komt, terwijl het kneusje — onhoorbaar onder het tumult dat de anderen veroorzaken — haar solitaire uiteenzetting (pampers en washandes, de opvoeding van de kinderen...) verderzet, in gezelschap van de charmante kippeslachter.

De middenklasse die wanhopig probeert — ten koste waarvan? — een beetje waardigheid in zijn leven te brengen wordt hier te kijk gesteld. Maar dan wel niet in de vorm van een vrijblijvende boulevard-komedie. De verschillende scènes zijn niet (of nauwelijks) ingebed in een verhaallijn. Daardoor verliezen ze hun toevallig karakter: het worden DE componenten van DE huiskamertragedie. Vertrekend van naturalistische observaties wordt dat sterk in de verf gezet door de gebeurtenissen van hun toevallige aspecten te ontdoen en te stileren. Dezelfde handelingen worden vaak na elkaar herhaald waardoor ze het karakter van onvruchtbare rituelen krijgen. Een techniek die Jan Fabre in een andere kontekst al toegepast heeft, en die op de betere momenten verwijst (tijdens het dansen) naar wat Maguy Marin ook voor ogen moet gestaan hebben bij de montage van May B., het spektakel gebaseerd op het werk van Beckett.

De acteurs/regisseurs geven vaak blijk van een scherp observatie- en inlevingsvermogen. Dat belet echter niet dat de voorstelling naar het einde

toe aan kracht inboet. De kracht van een aantal scènes wordt al eens ingewisseld voor een nummertje vrijblijvende anekdotiek, veel plaatjes zijn eerder grappig dan indringend. Deze wisselvalligheid in de behandeling van het materiaal maakt dat de voorstelling een beetje onsamenhangend overkomt. De neiging was klaarblijkelijk ook groot om bekende elementen (seksueel geweld, emotioneel onvermogen, intellectueel analfabetisme en vruchteloze drang naar erkenning van de 'bescheiden' wensen,

in feite een verstikkende konformiteits) uit te melken zonder altijd in te gaan op de mogelijke grondslagen van dit gedrag. Daardoor balanceert deze uitvoering net op de rand van goedkoop vermaak op kosten van 'ces gens-là'. Dat het zover niet komt ligt hieraan dat de voorstelling in haar beste momenten toch wel beelden oplevert die heel wat meer zijn dan een vrijblijvend statement over een 'ander soort mensen'.

Pieter T'Jonck

Epigonteteater: "...niet bijster fraaie wraakexpeditie."

Prostitutie in Leuven

(vervolg van p. 1)

koop, want het is ongelooflijk hoe veel zatte invaliden langs de straten lopen" Somme van deze militairen kregen de toelating op in de stad te overnachten; daar openden ze prostitutiehuizen. "Deux invalides de la premiere division, l'un nommé A.D., l'autre portant le soubriquet de Trompette ont loué chacun une maison... de ces maisons, ils ont fait des lieux de débauche et de prostitution".

Soms leefde heel de familie van ontucht zoals bvb. Moeder D.R. Zij exploiteerde met beide dochters een huis van prostitutie, enkele jaren later opende elk van deze dochters een ontuchthuis.

Groffe maatregelen

Ingevolge een Franse wet van 1790, die aan de burgemeester het toezicht toevertrouwdde over herbergen... en andere openbare aangelegenheden, bleef de bestrijding van prostitutie tot in 1912 en louter administratieve aangelegenheid.

In 1804 werd door de Leuvense burgemeester een eerste reglement opgesteld. Dit kan als volgt worden samengevat:

— Het gemeentebestuur bepaald welke huizen toegelaten worden.

— In geval van wanordelikheden wordt het huis gesloten.

— Tweemaal per week zal een gezondheidsinspecteur de prostituties onderzoeken.

Dit reglement werd door de Leuvense bevolking beschouwd als een officiële erkenning van de prostitutie. Pelck-

mans meldde: "Wat zullen alle welpeynende inwooners van onze stad nog al met droefheid moeten aanzien, onder de autorisatie ende toezicht der politie onser stad worden drij publieke hoerhuysen hier opperigt". Het gemeentebestuur had er iets op gevonden om de juffrouwen te herkennen: "In die huysen aanveert sijnde moeten sij eenen rooden strick op hunne treckmutsen draegen". Deze huysen kenden heel wat succes in het Leuvense.

"Nauwelijks was het gerucht der oprichting van dit goddeloos huys bekend, of daer wird al zoodanigh gevogten dat de nachtwaekers daer henen geloopen zijnde, zoo wel getrouwe als ongetrouwe wenslieden daer uytgehaelt hebben en naerden Bureau der politie gelyt". Deze goddeloze huysen bevonden zich in de "Vaertstraat, Schaepestraat, in de straat loopende van de Mechelse straete naar de Commie van de Vaert". Onze Leuvense schrijver houdt niet op met het opnoemen van het onheil dat de bevolking overvalt door deze vreemde huysen. "Weduwe Ru, wonende aan de Tiense Poort, verhuurde haer huys aan onbekenden door toedoen van een notaris". Toen zij vernam dat het voor prostitutie was en het contract niet verbroken kon worden stierf zij aan een beroerte.

Het tegenoffensief

De geestelijkheid preekte continu tegen deze huysen, en sloeg iedereen die er binnen kwam in vervloeking. Maar het mocht niet baten. De politie had haar handen vol met het bekeuren van

handelaars die oude maten en gewichten bleven gebruiken en zo het decimaal stelsel saboteerden, zodat weinig tijd overbleef aan de bestrijding van de prostitutie. De exploitatie van andermans ontucht was zeer winstgevend, zodat de ontucht bleef groeien. De politiecommissarissen Meulemans en Vandewegen deden hun beklag bij hun overste: "... les prostituées qui donent à la ville de Louvain un aspect dégoûtant, énervent la jeunesse présente, empoisonnent les sources où la génération future va puiser la vie... En effet, ce n'est plus dans quelques maisons que s'enferment celles qui s'abandonnent à la débauche, elles sont dissimulées dans tous les quartiers, se rencontrent dans toutes les rues de la ville où elles font effrontément parade de leur profession".

In 1807 is er een razzia in de prostitutiewereld en er worden 76 vrouwen opgepakt waarvan een groot deel opgesloten wordt in een tuchthuis in Vilvoorde. Dit was in 1773 door keizerin Maria-Theresia opgericht. Maar ook hier was alles niet plus. "Le commandant un soir, ayant fait venir de Bruxelles des filles de joie, y offert un bal à ses pensionnaires". Sommige prostituties kwamen hier echter niet terecht. Zo is er een verhaal bekend van een vrouw die uit Leuven werd gezet en door de politie tot aan de stadspoort werd geleid, maar ze kwam door een andere poort weer binnen, verteld een schrijver. De huysen van ontucht waren een verzamelaarsplaats voor criminelen. In een procesverbaal van 1810 lezen we: "Cette femme reçoit à toute heure du monde chez elle. Elle débouche les jeunes garçons dont plusieurs n'ont même pas quinze ans". De strijd tegen de prostitutie werd ook benadeeld door het feit dat de politie er profijt uit trok. Elk huys van ontucht moest één geldstuk per week aan de politiecommissaris betalen.

Het einde

Geleidelijk werden de administratieve maatregelen tegen prostitutie vervangen door gerechtelijke vervolging wegens openbare zedenschennis.

Op 21 augustus 1948 werd de prostitutie officieel afgeschaft en dit bracht ook de opheffing mee van alle gemeentelijke reglementen i.v.m. prostitutie.

K.V.

Bronnen: F.Lox in het Rechtskundig Weekblad '78-'79. Leuvense Stadsarchieef

Unieke reproduceermethode

Nooit tevoren in de geschiedenis beschikte men over zoveel informatie. De moderne technologie maakt het mogelijk snel en goedkoop informatie te vermenigvuldigen. Pencoprint heeft die trend gevolgd en voor sneldruk de meest geperfectioneerde Xerox-drukmachines in huis gehaald. Pencoprint reproduceert nu nóg sneller en voordeliger voor u.

Alle kopieerdrukwerk

Tijdschriften, reisverslagen, facturen, uitnodigingen, cursussen, reclame. Alle kopieerdrukwerk dat u Pencoprint toevertrouwt voldoet aan de eisen die u van kwaliteitswerk verwacht: uitstekende punt-voor-punt weergave, grote verwerkingsmarge, scherpte, beschrijfbaarheid. Recto-verso levert geen problemen op en verkleinen al evenmin. Of drukken op karton of gekleurd papier. Pencoprint zorgt verder voor het vergaren, perforeren, nieten, plakken onder al dan niet bedrukte omslag.

Bliksemsnelle service

Geen risico's om vijf voor twaalf! Pencoprint beschikt over een dubbel machinepark Xerox 9500, eigen fotozetterij, drukkerij (vijf groepen) en een moderne boekbinderij. Zonder tussenpersonen en met attente service leveren zij uw werk in een minimum van tijd.

pencoprint pvba

tiensestraat 36

Leuven

tel. 016/22.10.39

"In geval van wanordelikheden wordt het huis gesloten." (Reglement burgemeester in 1804)

Muziek

Het plezier van Wim Mertens

“All music composed in the South of France, april, october 1982”. Zo staat het op de hoes van de Soft Verdict mini LP “Struggle for pleasure *petite musique de chambre*” (sic). Parallel met *Petite Musique de Nuit*. Dat duurt ook twintig minuten maar wordt gewoontegetrouw op één plaatkant geprest.

23 maart 1982. In het kader van E Pericoloso Sporgersi-project vindt een dubbel beiaardconcert plaats, met werk van Joris de Laet en Wim Mertens met zijn groep Soft Verdict. De Beiaard speelt op Sint Pieters, Scorpio zendt de klank naar 't Stuc waar de instrumenten meespelen. De kompositie van Wim Mertens is opgedragen aan beiaardier Renaat van Steenwegen. Ze heet 'Struggle for pleasure'.

In de brochure van het toenmalige E Pericoloso Sporgersi-project, een manifest van Wim Mertens, “De kunst van de verflinking (the art of pretyness). Een pleitrede voor een muziek 'tussen entertainment (pop) en kunstmuziek (art). Pretty music heeft appel en wil verleiden (...) Vanuit een emotioneel, niet intellectueel standpunt.

Op *Struggle for Pleasure* staan 19 minuten eksemplarische voorbeelden. Sommigen leunen aan bij de repetitieve traditie, sommigen bij iets ECM-achtig en kosmisch. Zoals 'Close Cover' (van twee tot twee wet je wel).

Al bij elkaar manieristische muziek die zijn uiterste best doet je hersens uit te schakelen en je een zo simplistisch mogelijk entertainment op te solferen. Tegen wil en dank krijgt het slachtoffer een neo-impressionisme in de maag gesplitst dat Gavin Bryars al jaren in de vergetelheid heeft gespeeld. Of een ver-pop-te neo-meta-muziek die Michael Nyman al belachelijk genoeg gemaakt heeft.

Bijna elk nummer is op een of ander eenvoudig melodietje gebaseerd, op één en dezelfde begeleiding, en op de ganse plaat worden dezelfde geluidseffectjes gebezigd. De aandachtige toehoorder kan op dit afgewerkt produkt zeker een tweetal verschillende ritmes onderscheiden.

Er zijn misschien uitzonderingen. Het titelnummer vertrekt vanuit een trage piano, het ritme wordt opgedreven, de saxofon zet een tweede tema in. Als een andere sax meekomt, wordt er gekontrapunteerd. Kleine tussenspelen van de piano verdelen een paar sektes... die allemaal hetzelfde zijn. Strofe en refrein, wordt dit niet zo geavanceerde procedé meestal genoemd.

Salernes gebruikt dezelfde opbouw. Tourtour en Bresse moeten het hebben van de klankeffecten van de harp en de sax. Het slotnummer, 'Gentleman of leisure' is even overbodig als zijn titel.

“Deze nieuwe pretyness gaat niet over concepten, gaat niet over juist of onjuist en heft het waarheidsbegrip van de oude kunst op (EPS-brochure). Toegegeven, het is leuk en bevallig, maar als je nog bedenkt dat dit produkt na consumptie erg lang in het hoofd blijft tollen wordt het hoog tijd dat muzikocriologen zich eens op Soft Verdict's produkten gaan toeleggen.

G. J.

Soft Verdict, *Struggle for Pleasure*, Les Disques du Crépuscule/Ariola, 1983.

Wim Mertens: wonderboy of manierist?

“B.D.-Touché”

Het afgelopen jaar verschenen enkele strips die opgevat waren als een politieke satire. Een genre dat traditioneel beter gedijt in kartoons en andere spotprenten, iets wat Jan met zijn *Vijf voor zes* aan de lijve moest ondervinden. Het overbekende *Pest in 't paleis* had al meer stripverhaal-allures, niettemin maken de referenties naar aparte gebeurtenissen de hoofdmoot uit. Zo zijn er de staalbetogingen, de confrontatie-uitzendingen op de BRT, enz.

In beide voornoemde beeldverhalen waren de hoofdrolspelers nog gemakkelijk herkenbaar. Dit is niet het geval bij *Louarn* die met fictieve personages het verborgen wereldje van de multinationals aanpakt. Hij schreef een verhaal over een ideale presidentskandidaat, die door een nieuwe computer, bij wijze van reclamestunt aangeduid werd. Die uitverkorene, een doodgewone middenstander zal met zijn onverwachte slogan “Waar is de poen? — In de zakken van de bazen”, het aardig uit de hand laten lopen. Niet alleen blijken economen tegen dergelijk simplisme niet opgewassen te zijn, maar wat nog erger is voor de multinational, de slogan slaat nog goed aan bij het gewone volk.

Op tekentechisch vlak valt geen estiek à la Schuiten te bespeuren, maar een functionele, karikatuurale uittekening die gaandeweg de eerste aanblik van een onverzorgde plaat verdrijft.

Albumisering

Een pikant detail is dat Louarn de dikke directeur nooit frontaal teken, zijn spits neus leende zich er waarschijnlijk niet erg toe. Maar ook de andere personages kijken je zelden recht in de ogen aan, behalve Hannes de kandidaat, alsof hij zelf de lezers van zijn gelijk wil overtuigen.

Een redelijk gedurfd vertelseltje dat vier jaar geleden in Robbedoes werd gepubliceerd, maar Dupuis ging nooit over tot albumisering (zoals P. Cnop dat in *KNACK* pleegt te noemen).

Het oogmerk van grote uitgeverijen is vooral het reekskopend publiek en zijn spelen liever op bekende namen als Peyo, Morris, enz. Zij zouden zich in feite nog het best de risico's kunnen veroorloven, die gepaard gaan met de publicatie van debuterende auteurs. In praktijk wordt dit vaak overgelaten aan de kleinere uitgeverijen, die bovendien met hogere produktiekosten (o.a. lagere oplagen) te kampen hebben, wat de drempel voor de konsument weer eens verhoogt. Zo moest *Clumzy* heel wat rechten (waaronder de vertalingrechten) betalen.

De Bretoense auteur steekt zijn afkomst overigens niet onder stoelen of banken; op de slotprent van een reuzetanker, met een olievlek achter zich, rustig voor een ondergaande zon. Hoe romantisch!

P.L.

Malo Louarn, *De kandidaat*, 48 p. 175 fr. (omslag in vierkleurendruk, binnennetwerk wit/zwart). Uitgeverij Clumzy.

De super-technokratie verwoord door een multinational-directeur: je moet maar 'dirven'.

DEZE LEUVENSE CAFES NOODGEN IEDEREEN HARTELIJK UIT OP HET

Stella uur

OUDEN TIJD, Tiensevest 22, Leuven
T POSKE, Margarethaaplein 3, Leuven
DEN HOEK, Mechelse straat 177, Leuven

BUFFET STATION, Station Leuven Kassel-Lo
DUD LEUVEN, Tiense vest 12, Leuven
DE LANGE TRAPPEN, M. De Leyensplein 1, Leuven

DE NIEUWE MUNT, Muntsstraat 5, Leuven
VESALIUS, St-Hubertstraat 11, Leuven
BRUSSELSE POORT, Brusselse steenweg 2, Leuven

TAVERNE ROTAL, Martelarenplein 6, Leuven
VETTEN 05, Kapucijnenstraat, Leuven
WIMBLEDON, Koning Albertlaan 6, Leuven

GARAGE, Gildenmaasbaan 2, Heverlee
RAADSKLOEDERS, Grote Markt, Leuven
VAN DE WEVER, Martelarenplein 11, Leuven

LOVANUM, Bondgenotenlaan 131, Leuven
DUC JEAN, Diestestraat 221, Leuven
TAVERNE HOTEL INDUSTRIE, Martelarenplein 7, Leuven

SHANGAI, Diestestraat 307, Leuven
DEN ANKER, Tiense straat 72, Leuven
TAVERNE NELE, Hogescholplein 5, Leuven

KEUZERSHOF, Grote Markt 2, Leuven
FLIPPER MAN, Burgemeestersstraat 21, Leuven
FIERE MARGHIE, Margarethaaplein 11, Leuven

MEDIA, Tenwouze straat 9, Leuven
NIEUWE TUD, Triene vest 18, Leuven
SPORT, Martelarenplein 13, Leuven

BIG BEN, Diestestraat 88, Leuven
DRIE PISTOLEN, Ridenstraat 80, Leuven
TARAAR, Kraakstraat 11, Leuven

DE PIMPEL, Rijschoolstraat 45, Leuven
GILDENHOF, Fred Linstraat 42, Leuven
DEN BEL, Tiense straat 26, Leuven

PICASSO, Mgr. Ladeuzeplein 1, Leuven
GODDUBBELMOHOF, Fonteinstraat 87, Leuven
TOURISM, Brusselse straat 24, Leuven

KILL SHOT SQUASH CENTER, Holle straat 20, Heverlee
T PAENHUIS, Bondgenotenlaan 20, Leuven

ELKE MAANDAGAVOND TUSSEN 7 EN 8 UW STELLA TEGEN 10 FR!

Gezondheid

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 23/1	minestroneoep verse kippestak met jonge wortelen aardappelen yoghurt	minestroneoep varkensrib spinazie in room aardappelen fruit	portugese rijst	soep van de dag varkenslapje snijbonen aardappelen yoghurt
di 24/1	juliennezoep biestuk jagerssaus zilvervliesrijst fruit	juliennezoep braadworst witte kool in room zilvervliesrijst fruit	gierst met groenten	soep van de dag pizza yoghurt & fruit
wo 25/1	bretoense soep witte en zwarte pensen appelmooie aardappelen yoghurt	bretoense soep gehakte steak met prinsessebonen aardappelen yoghurt	napolitaanse spaghetti	soep van de dag tyroolse varkensoester rijst yoghurt & fruit
do 26/1	parmentiersoep loze vink belle hélène zilvervliesrijst fruit	parmentiersoep pladijs met campussaus zilvervliesrijst fruit	groentenpizza	soep van de dag varkensgebraad rauwkost aardappelen yoghurt
vr 27/1	solferrinosoep oostendse schnitzel schorseneren in room aardappelen fruit	solferrinosoep stooftvlees op z'n vlaams aardappelen yoghurt & fruit	braziliaanse maaltijd	soep van de dag creollerijst met zeevruchten fruit

De door de werkgroep voeding aanbevolen Alma-menu's kunnen, om technische redenen, niet altijd door de gerants gevolgd worden.

Julie eten drie maal per dag; zeg dan niet dat voeding je niet interesseert. Info: Leo Van der Aa, E. Van Evenstraat 2c, 2de verdiep. Tel. 016/229911.

